

подъ краката му и то съ отчаенъ писъкъ навлѣзе въ гѣстия шумакъ на малкия хресталакъ, дето бѣ скрито гнѣздото на глухарката, въ което имаше седемъ пиленца.

Тѣ изпискаха; то се уплаши, но като разбра че сж мѣнички, стана по-смѣло. Пиленцата се размърдаха. Вълчето сложи лапата си върху едно отъ тѣхъ, и то почна да се блѣска въ гнѣздото. Това се хареса на вълчето. То подуши пиленцето и го взе въ устата си. Птичето се бѣхтѣше насамъ-натамъ и му издраска езика. Въ сжщото време вълчето усѣти гладъ. Челюститѣ му силно затракаха. Мекитѣ кости затрепѣха и топлата кръвъ се разлѣ въ вълчитѣ уста. Видѣ му се много вкусно. Това бѣ месо, сжщото месо, съ каквото го хранѣше майка му, само че зжбитѣ му дѣвчеха сега живо месо, и затова то бѣ по-вкусно. Вълчето изяде глухарчето, а после изяде и останалитѣ птичета. Следъ това се облиза, сжщо както правѣше майка му, и излѣзе изъ хреститѣ.

Въ опасность

Насреща му се зададе майката на птичетата и го нападна. Това неочаквано нападение го зашемети. Защото силнитѣ удари на крилата ѝ — го блѣскаха жестоко. То си закри главата съ лапитѣ и почна да вие. Но ударитѣ ставаха се по-силни и по-чести. Майката не знаеше, какво да прави отъ ярость. Разлюти се и вълчето, зарева силно и почна да я удря съ лапитѣ си. После заби остритѣ си зжби въ едното ѝ крило и почна да го скуби съ всички сили. Глухарката се борѣше съ вълчето и му нанасяше удари съ другото си крило. Това бѣ първата борба на вълчето. То се ожесточи и забрави всѣ-